

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL ALBA IULIA SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

Dosar nr. 793/46/2021

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 10 Martie 2022

Completul compus din:

PREȘEDINTE Dana Tițian

Grefier Mioara Stoica

Pe rol se află pronunțarea asupra acțiunii formulate de reclamantul C. D. A. în contradictoriu cu pârâții I. J., N. L. - INSPECTOR ȘEF AL INSPECȚIEI JUDICIARE, având ca obiect anulare act administrativ Anularea Ordinului pt. aprobarea Regulamentului privind normele de efectuare a lucrarilor de inspectie nr. 136/11.12.2018 (completat si modificat succesiv prin Ordinele nr. 10,34,80 si 102 din 2020).

Mersul dezbatelor a fost consemnat în încheierea de amânare inițială a pronunțării din data de 23 februarie 2022 și în încheierea de amânare ulterioară a pronunțării din data de 9 martie 2022, care fac parte integrantă din prezenta încheiere.

CURTEA DE APEL

I. Deliberând asupra chestiunii rămase în pronunțare, respectiv cererea de sesizare a CJUE, în baza dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

Instanța reține că, se impune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o întrebare preliminară și suspendarea judecării cauzei în baza art. 412 alin.1 pct. 7, art. 414 Cod procedură civilă, până la comunicarea răspunsului Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru motivele ce vor fi dezvoltate în cele ce urmează.

Situația de fapt și cadrul procesual:

La data de 24.05.2021 reclamantul C. D. A. a formulat o acțiune în contradictoriu cu pârâta I. J., prin Inspectorul șef al Inspecției Judiciare, prin care a solicitat anularea Ordinului pentru aprobarea Regulamentului privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție nr. 136 din data de 11.12.2018(completat și modificat succesiv prin Ordinele nr. 10,34,80,102 din 2020) motivat de faptul că, îl vatamă în drepturile și interesul legitim, deoarece încalcă mai multe prevederi legale.

Arată că, în data de 14.04.2021, prin rezoluția nr. 1060, în lucrarea nr. 21-1211 s-a dispus începerea cercetării sale disciplinare de către inspectorul judiciar din cadrul Direcției de inspecție pentru judecători a Inspecției judiciare, cu privire la săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a, b, d din Legea nr. 303/2004, pe motiv că, opinii atribuite contului său de Facebook într-un grup secret de pe rețeaua de socializare amintită(Forumul magistraților) ar constitui manifestare care ar aduce atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției săvârșite în exercitarea sau în afara exercitării atribuțiilor de serviciu; încălcarea prevederilor legale privitoare la incompatibilități și interdicții; desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Arată că, Ordinul nr. 136 din 11.12.2018, act administrativ normativ, emis de inspectorul șef al inspecției judiciare, a fost modificat de nu mai puțin de patru ori în cursul anului 2020, dar niciuna din modificări nu a fost publicată în Monitorul Oficial, ceea ce are consecințe grave asupra dreptului la apărare.

Arată că, Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție nr. 136, completat și modificat succesiv prin Ordinele nr. 10, 34, 80, 102 din 2020, aprobat prin Ordinul inspectorului șef la data de 11.12.2018 este semnat/ aprobat de o persoană care nu avea calitatea

cerută de lege, aceea de inspector șef al Inspecției judiciare, legal numit în funcție, fiind emis cu încălcarea normelor de competență funcțională.

În context, arată că, hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021 a reținut că, dreptul UE se opune unei reglementări precum OUG nr. 77/2018, prin care Guvernul a făcut numiri interimare în funcțiile de conducere ale Inspecției judiciare, fără procedura legală de numire prevăzută de art. 67 alin.7 din Legea nr. 317/2004, atunci când această reglementare este de natură să dea naștere unor îndoieli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor funcțiilor acestui organ, ca instrument de presiune asupra activității judecătorilor și procurorilor sau de control politic al acestei activități.

Făcând referire la motivarea acestei hotărâri arată că: la pct. 200, s-a reținut: *Prin urmare, dat fiind faptul că, persoanele care ocupă funcțiile de conducere în cadrul unui astfel de organ pot exercita o influență determinantă asupra activității acestuia, normele care guvernează procedura de numire în aceste funcții trebuie să fie concepute, astfel încât, să nu poată da naștere niciunei îndoieli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor și funcțiilor organului menționat ca instrument de presiune asupra activității judiciare sau de control politic al acestei activități;* 205: *Mai exact, o reglementare națională poate genera îndoieli precum cele menționate la punctul 200 din prezenta hotărâre atunci când are ca efect, fie și cu titlu provizoriu, să permită guvernului statului membru în cauză să facă numiri în funcțiile de conducere ale organului care are misiunea de a efectua cercetările disciplinare și de a exercita acțiunea disciplinară împotriva judecătorilor și a procurorilor cu încălcarea procedurii ordinare de numire prevăzute de dreptul național.* Mai arată că, la pct. 177 s-a reținut : *În aceste condiții pentru a se conforma obiectivelor de referință enunțate în anexa la decizia nr. 2006/928 România trebuie să țină seama în mod corespunzător și de recomandările formulate în rapoartele întocmite de Comisie în temeiul acestei decizii. În special acest stat membru nu poate adopta sau menține în domeniile acoperite de obiectivele de referință măsuri care ar risca să compromită rezultatul pe care acestea îl prevăd. În cazul în care Comisia exprimă într-un astfel de raport îndoieli cu privire la compatibilitatea unei măsuri naționale cu unul din obiectivele de referință, revine României sarcina de a colabora cu bună credință cu această instituție pentru a surmonta, cu respectarea deplină a acestor obiective de referință și a dispozițiilor tratatelor, dificultățile întâmpinate cu privire la realizarea obiectivelor de referință menționate.*

Arată în context că, în mod constant în anii 2018, 2019, rapoartele întocmite de Comisie au subliniat această deficiență a sistemului judiciar din România privind acțiunea Guvernului de a face numiri în funcțiile de conducere ale organului care are misiunea de a efectua cercetările disciplinare și de a exercita acțiunea disciplinară împotriva judecătorilor și procurorilor cu încălcarea procedurii ordinare de numire prevăzute de dreptul național. Subliniind supremația dreptului Uniunii Europene, rezultă că, autoritățile statale vor trebui să dea efect reglementării europene, inclusiv prin prisma art. 148 alin.2 din Constituție.

Așa fiind, arată că, inspectorul șef N. L. a ocupat această funcție ca inspector șef interimar în perioada 1.09.2018-15.05.2019, fiind numit prin OUG nr. 77/2018 și a semnat Ordinul supus prezentului control de legalitate, de aprobare a Regulamentului privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție nr. 136, așa încât, datorită faptului că, mandatul său nu era valid, conform principiilor supremației și priorității de aplicare a dreptului Uniunii Europene, actele emise și semnate în această perioadă sunt nule, inclusiv Ordinul nr. 136/2018.

Cum, caracterul obligatoriu al hotărârilor Curții Europene de Justiție a Uniunii Europene se deduce din prevederile art. 148 alin.2,4 Constituție, dar acest caracter obligatoriu a fost stabilit și de Curtea Constituțională a României prin decizia nr. 1039/2012, care a statuat că, hotărârile preliminare ale Curții de Justiție a Uniunii Europene sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că, nesocotirea hotărârii preliminare a Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021 care a reținut că, dreptul UE se opune unei reglementări precum OUG nr. 77/2018, prin care Guvernul a făcut numiri interimare în funcțiile de

conducere ale Inspecției judiciare, fără procedura legală de numire prevăzută de art. 67 alin.7 din Legea nr. 317/2004, atunci când această reglementare este de natură să dea naștere unor îndoieli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor funcțiilor acestui organ, ca instrument de presiune asupra activității judecătorilor și procurorilor sau de control politic al acestei activități, reprezintă o încălcare a dreptului UE.

Arată că, Ordinul nr. 136 din 11.12.2018 emis de inspectorul șef al inspecției judiciare, a fost modificat de nu mai puțin de patru ori în cursul anului 2020, dar niciuna din modificări nu a fost publicată în Monitorul oficial, are prevederi care nu respectă principiul repartizării aleatorii și prin imposibilitatea formulării vreunei cereri de recuzare în cadrul procedurii, este nelegal și se impune a fi admisă acțiunea.

Astfel, arată că, prin nepublicare în Monitorul oficial, Ordinul încalcă prevederile art. 31 alin.1 din Constituție și prevederile art. 11 din Legea nr. 24/2000, deoarece este un act administrativ cu caracter normativ, iar potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional publicarea actelor normative este o condiție de validitate a acestora. (decizia nr. 429/2019, paragraf 22, Curtea Constituțională).

Sub acest aspect, arată că, potrivit dispozițiilor art. 65 alin.4 din Legea nr. 317/2004, normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție se aprobă de către inspectorul șef prin Regulament. Anterior modificării art. 66 alin.3 din Legea nr. 317/2004 se prevedea expres că, ordinul inspectorului șef privitor la organizarea și funcționarea Inspecției judiciare, structura organizatorică și atribuțiile compartimentelor se publică în Monitorul oficial, iar prevederile art. 65 alin.4 din Legea nr. 317/2004, așa cum au fost modificate de la data de 16.10.2018, prin Legea nr. 234/2018 nu mai reglementează o astfel de obligație și ca urmare a acestei omisiuni, Regulamentul privitor la normele aplicabile procedurii disciplinare efectuate de către inspectori este publicat doar pe rețeaua de intranet a instituției, fapt menționat expres în art. 2 din Ordinul nr. 136, unde se arată: prezentul ordin se publică în rețeaua intranet a Inspecției judiciare, prin grija compartimentului pentru tehnologia informației.

Așa fiind, arată că, Ordinul nr. 136, emis în temeiul art. 65 alin. 4 din Legea nr. 317/2004 încalcă art. 31 alin. 1 din Constituție, deoarece accesul părților la rețeaua intranet a Inspecției judiciare nu este posibil, astfel încât, întreaga procedură de cercetare, după care se efectuează lucrările instituției menționate să fie accesibile magistraților cercetați sau persoanelor care doresc formularea unei sesizări în materie disciplinară și prin nepublicarea în Monitorul oficial, această procedură poate fi modificată prin simpla manifestare de voință a inspectorului șef, ceea ce se și întâmplă, având în vedere că, Ordinul 136 are multe modificări ulterioare și încalcă prevederile art. 31 alin.1 din Constituția.

Arată că, Ordinul conține excepții de la prevederile procesual civile, deoarece art. 2 alin.2, art. 14, art. 17 din Codul de procedură civilă și art. 46 alin.1, art. 7, art. 50 din Legea nr. 317/2004, reglementează principiile publicității și contradictorialității, care sunt esențiale, dar art. 32 alin. 2 din Ordin reglementează că, cercetarea disciplinară este o procedură administrativă nepublică și necontradictorie.

În ceea ce privește nerespectarea principiului repartizării aleatorii, arată că, art. 14 alin.2 din Ordin înfrânge principiul repartizării aleatorii instituit prin art. 73 alin.1, 2 din Legea nr. 317/2004, deoarece inspectorul șef are posibilitatea ca, în cazul prevăzut de art. 73 alin.2 lit. d din Legea nr. 317/2004 să redistribuie lucrarea în mod repetat. De asemenea, potrivit art. 69 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 numai inspectorul șef ia măsuri pentru repartizarea aleatorie a dosarelor și nu are competențe în domeniul redistribuirii lucrărilor, care trebuie să se facă tot prin respectarea principiului repartizării aleatorii, conform art. 73 alin.1 din Legea nr. 317/2004.

În ceea ce privește conținutul art. 33 alin. 3 din Ordin, arată că, acesta prevede că, în cursul cercetării disciplinare, inspectorii care o efectuează nu pot fi recuzați, iar această reglementare încalcă prevederile art. 46 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 și prevederile art. 2 alin. 2, art. 41-54 din Codul de procedură civilă, deoarece derogă de la întreaga procedură expusă în cazul constatării unui caz de incompatibilitate.

Câtă vreme art. 7, art. 50 din Legea nr. 317/2004 reglementează faptul că, cercetarea disciplinară trebuie să asigure garanțiile Codului de procedură civilă privind publicitatea și contradictorialitatea, dar Ordinul nu respectă aceste garanții, se impune admiterea acțiunii.

Inspekția judiciară arată că, acțiunea reprezintă în fapt nemulțumirea reclamantului față de calitatea de reprezentant al Inspekției judiciare a inspectorului șef L. N. pentru perioada 1.09.2018-14.05.2019.

De asemenea, mai arată că, prin hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021 nu s-a statuat asupra nelegalității actelor administrative emise de inspectorul șef în perioada 1.09.2018-14.05.2019. Făcând referire la conținutul hotărârii anterior menționată arată că, în paragrafele 202-203 se arată: *În acest sens trebuie arătat că, simplul fapt că, membrii cu funcții de conducere ai organului care are misiunea de a efectua cercetări disciplinare și de a exercita acțiunea disciplinară în privința judecătorilor și procurorilor sunt numiți de guvernul unui stat membru nu este de natură să dea naștere unor îndoeli precum cele menționate la pct. 200 din hotărâre. Situația este aceeași în ceea ce privește dispozițiile naționale care prevăd că, interimatul unei funcții de conducere din cadrul unui astfel de organ este asigurat în situația vacantării acestei funcții ca urmare a expirării mandatului în cauză de conducătorul al cărui mandat a expirat, până la data ocupării acestei funcții în condițiile legii.*

Mai face referire și la prevederile paragraf 206 din hotărârea C.J.U.E. în care se arată: *Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica, ținând seama de ansamblul elementelor pertinente ale contextului de fapt și drept național, dacă reglementarea națională în discuție în litigiul principal a avut ca efect să confere guvernului național o competență directă de numire în aceste funcții și dacă a putut da naștere unor îndoeli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor și a funcțiilor inspekției judiciare ca instrument de presiune asupra activității judecătorilor și procurorilor sau control politic al acestei activități.*

Mai arată în context că, hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021, vizează situația încălcării unor proceduri ordinare de numire prevăzute de dreptul național, în vigoare la acea dată. Așa fiind, arată că, la data emiterii OUG nr. 77/2018, Legea nr. 317/2004 nu reglementa situația în care mandatele funcțiilor de inspector șef și inspector șef adjunct al Inspekției judiciare expirau înainte de finalizarea concursurilor pentru ocuparea acestor funcții și nici posibilitatea exercitării cu titlu interimar a funcțiilor de inspector șef și inspector șef adjunct, în cazul în care acestea deveneau vacante din alte motive. Arată că, prin OUG nr. 77/2018 nu a fost efectuată o numire în funcția de inspector șef ci, au fost stabilite norme generale pentru asigurarea interimatului funcțiilor de conducere ale Inspekției judiciare, OUG nr. 77/2018, neconținând dispoziții propriu zise de numire a unor persoane determinate în funcțiile de conducere respective, ci acele dispoziții completează Legea nr. 317/2004.

II. Cu privire la cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de reclamantul C. D. A.:

Pe parcursul judecării cauzei în fond, reclamantul C. D. A. a formulat cererea de trimitere a următoarelor întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 TFUE:

1. Principiul independenței judecătorilor, consacrat de art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, se opun unei dispoziții naționale, precum aceea a art. 148 alin. 2 din Constituția României, astfel cum a fost interpretată de Curtea Constituțională, prin decizia nr. 390/2021, conform căreia instanțele naționale nu pot ține seama de prevederile deciziei Comisiei Europene 2006/928 și de recomandările formulate în rapoartele MCV pentru punerea în aplicare a obiectivelor de referință, cu motivarea că, instanțele judecătorești naționale nu pot fi abilitate să colaboreze cu o instituție politică a Uniunii Europene?

2. *Principiul independenței judecătorilor, consacrat de art. 19 alin. 1 al doilea paragraf TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se opune unei dispoziții naționale, precum aceea a art. 99 lit. 5 din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care permite inițierea unei procedurii disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, în condițiile în care judecătorul este chemat să stabilească prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, în raport de considerentele unei decizii a Curții Constituționale, dispoziție națională ce îi înlătură judecătorului posibilitatea de a aplica hotărârea CJUE pe care o consideră prioritară?*

III. În litigiul de față, esența litigiului este de a stabili dacă:

- instanțele naționale, în calitate de instanțe de aplicare a dreptului UE trebuie să țină seama de cerințele dreptului UE pentru a asigura deplina eficacitate a dreptului UE și dacă sunt autorizate să lase neaplicate din oficiu dispozițiile naționale care intră în domeniul de aplicare al deciziei Comisiei Europene 2006/928/CE, dar sunt contrare deciziei Comisiei Europene 2006/928/CE ori articolului 19 alin. 1 al doilea paragraf TUE, așa cum s-a reținut în hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene din data de 18.05.2021 (pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19) **sau instanțele naționale** trebuie să țină seama de interpretarea care a fost dată prin decizia nr. 390/2021 a Curții Constituționale a României, deciziei Comisiei Europene 2006/928/CE, și hotărârii Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene din 18.05.2021 (pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19) în sensul că, acestea nu constituie norme de drept european pe care instanța de judecată națională să le aplice cu prioritate, deoarece instanța de judecată națională, nu are abilitatea de a analiza conformitatea unei dispoziții din dreptul intern, constatată ca fiind constituțională, prin prisma art. 148 Constituție, cu dispozițiile de drept european, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, fiind obligatorie.

- inițierea unei procedurii disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, așa cum prevede art. 99 lit. 5 din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, încalcă principiul independenței judecătorilor, consacrat de art. 19 alin. 1 al doilea paragraf TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în condițiile în care judecătorul este chemat să stabilească prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, iar considerentele unei decizii a Curții Constituționale, îi înlătură judecătorului posibilitatea de a aplica hotărârea CJUE pe care o consideră prioritară.

În opinia reclamantului sesizarea CJUE se impune și face referire la faptul că, numirile interimare făcute de guvern în funcțiile de conducere ale Inspecției judiciare prin OUG nr. 77/2018, fără procedura legală de numire prevăzută de art. 67 alin.7 din Legea nr. 317/2004, analizate în hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021, nu sunt conforme dreptului UE, atunci când această reglementare națională este de natură să dea naștere unor îndoeli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor funcțiilor acestui organ ca instrument de presiune asupra activității judecătorilor și procurorilor sau de control politic al acestei activități.

Sub acest aspect, reclamantul arată că, potrivit hotărârii Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021, normele care guvernează procedura de numire în aceste funcții trebuie să fie concepute, astfel încât, să nu poată da naștere niciunei îndoeli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor și funcțiilor Inspecției judiciare ca instrument de presiune asupra activității judiciare sau de control politic al acestei activități și că, generează îndoeli, când are ca efect, fie și cu titlu provizoriu, să permită guvernului statului membru în cauză să facă numiri în funcțiile de conducere ale Inspecției judiciare, care are misiunea de a efectua cercetările disciplinare și de a exercita acțiunea disciplinară împotriva judecătorilor și procurorilor cu încălcarea procedurii ordinare de numire prevăzute de dreptul

național. Reclamantul mai arată că, potrivit hotărârii Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021, România, pentru a se conforma obiectivelor de referință enunțate în anexa la decizia nr. 2006/928, trebuie să țină seama în mod corespunzător de cerințele și recomandările formulate în rapoartele întocmite de comisie, care în mod constant în rapoartele întocmite în anii 2018, 2019 a subliniat că, acțiunea guvernului de a face numiri în funcțiile de conducere ale Inspecției judiciare, care are misiunea de a efectua cercetările disciplinare și de a exercita acțiunea disciplinară împotriva judecătorilor și procurorilor, cu încălcarea procedurii ordinare de numire prevăzută de dreptul național, reprezintă o deficiență a sistemului judiciar din România. În acest sens, una din cerințele raportului întocmit în 2018 de către comisie, în temeiul deciziei nr. 2006/928 a fost numirea imediată de către Consiliul Superior al Magistraturii a echipei interimare de conducere a Inspecției judiciare și numirea în termen de trei luni a unei conduceri a Inspecției judiciare, iar Consiliul Superior al Magistraturii nu s-a conformat, încălcând obiectivul trasat în raportul din 2018 de Comisia Europeană.

Reclamantul mai precizează principiul supremației dreptului Uniunii Europene și caracterul obligatoriu al hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, care prevalează legislației naționale, așa cum se prevede în art. 148 alin. 2, 4 Constituție. Arată că, o concluzie contrară a instanței naționale într-o speță concretă, care pune în discuție interpretarea dreptului intern, în conformitate cu cerințele dreptului UE, ar denatura funcția Curții de Justiție a Uniunii Europene și ar constitui o încălcare a dreptului UE și poate genera de către Comisia Europeană acțiune de constatare a neîndeplinirii obligațiilor de către statul membru respectiv, conform art. 258 TFUE.

Reclamantul, mai precizează, de asemenea că, Inspecția judiciară are un rol esențial în cadrul procedurii disciplinare, pentru că, efectuează ancheta preliminară și decide dacă este necesar să se inițieze o cercetare disciplinară, care se realizează de inspectorii judiciari, înainte de a decide să formuleze sau nu acțiune disciplinară în fața secției competente a Consiliului Superior al Magistraturii, Inspecția judiciară având atribuții importante în declanșarea procedurii.

În opinia Inspecției judiciare solicitarea reclamantului de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene este inadmisibilă, sub toate aspectele, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, deoarece în competența Curții de Justiție a Uniunii Europene intră interpretarea dreptului uniunii doar în situația în care litigiul prezintă un element situat în sfera de aplicare a acestuia, deci care nu are caracter pur intern. Prin raportare la cauza aflată pe rolul instanței naționale, mai arată că, nemulțumirea reclamantului referitoare la înființarea Inspecției judiciare și competențele date prin lege acestei autorități publice, inclusiv prin prisma atribuțiilor conducerii instituției, nu poate conduce la necesitatea unei sesizări a Curții de Justiție a Uniunii Europene, deoarece instanța națională este singura abilitată să analizeze legalitatea procedurii de emitere de către conducerea Inspecției judiciare a unor acte normative din perspectiva respectării normelor de drept incidente, prin raportare inclusiv la considerente deciziei Curții de Justiție a Uniunii Europene din 18.05.2021.

Mai arată pârâta că, nu se poate pune în discuție noțiunea de interpretare a tratatelor, în sensul art. 267 TFUE, cererea reclamantului nefiind formulată pentru o astfel de procedură ci, fiind formulată pentru analiza oportunității și legalității modalității de legiferare a unei autorități publice din sistemul judiciar și a competențelor date conducătorului acesteia.

Pârâta mai arată că, afirmațiile reclamantului privind încălcarea independenței judecătorului prin instituirea unei autorități publice de tip piramidal sunt lipsite de orice fundament juridic pentru că, în cauză nu există dispoziție contrară normelor europene, iar pe de altă parte pentru că, art. 123 alin. 2 din Constituție consacră că *judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*.

În plus, pârâta mai arată că, în baza principiului separației și echilibrului puterilor în stat nicio putere nu poate rămâne necontrolată sau absolută de răspundere și tocmai pentru aceste considerente statutul corpului judiciar beneficiază de reguli specifice privind răspunderea

juridică și condiții concrete de angajare a ei, motiv pentru care Inspekția judiciară a fost înființată ca o autoritate independentă, ce are ca principale atribuții verificarea conduitei și activității magistraților într-o procedură administrativă supusă cenzurii garantului independenței justiției, respectiv Consiliului Superior al Magistraturii și ulterior Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători.

Pârâta arată că, cererea reclamantului nu numai că, nu are relevanță în actualul cadru procesual, care sub nicio formă nu poate afecta independența judecătorului în a efectua o analiză a legalității procedurii de emitere a unui act administrativ normativ, dar în realitate tinde să obțină din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene o hotărâre prin care instanța europeană să dispună cu privire la competențe date prin lege specială unei autorități publice din cadrul sistemului judiciar român.

Pârâta arată că, susținerile reclamantului, în special de la pagina 6 paragraf 2 au caracter tendențios, sunt subiective, lipsite de logică juridică și nedovedite, deoarece acele temeri față de modul de acțiune ghidat aparent de alte criterii decât cel al independenței profesionale sunt percepții proprii, opinii personale ale reclamantului față de actuala conducere a Inspekției judiciare și nu pot fi de natură să producă efecte asupra modalității de organizare și funcționare a unei instituții a sistemului judiciar. Arată, de asemenea că, excepția de neconstituționalitate a OUG nr. 77/2018 a fost respinsă de Curtea Constituțională la data de 2.11.2021, dosar 63D/2019.

Mai arată pârâta că, în realitate reclamantul este nemulțumit de modalitatea de legiferare a organizării și funcționării unei instituții publice din sistemul judiciar, care are atribuțiile de analiză, verificare și control în domeniile specifice de activitate în temeiul legii și pentru asigurarea respectării acesteia.

Arată pârâta și că, în realitate reclamantul tinde să obțină din partea CJUE o hotărâre prin care instanța europeană să dispună cu privire la competențele date prin lege specială unei autorități publice din cadrul sistemului judiciar român, așa încât, sesizarea este inadmisibilă.

IV. Considerentele instanței asupra cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene:

IV. 1. Cu titlu preliminar, instanța reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

- a) interpretarea tratatelor;
- b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele sau agențiile uniunii.

Jurisprudența CJUE, inclusiv în raporturile de cooperare cu instanțele românești, subliniază că procedura prevăzută de art. 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale, prin care CJUE furnizează elemente de interpretare ale dreptului Uniunii, necesare instanțelor naționale pentru soluționarea litigiului.

IV. 2. În ceea ce privește cererea reclamantului de trimitere a celor două întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 TFUE:

1. Principiul independenței judecătorilor, consacrat de art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, se opun unei dispoziții naționale, precum aceea a art. 148 alin. 2 din Constituția României, astfel cum a fost interpretată de Curtea Constituțională, prin decizia nr. 390/2021, conform căreia instanțele naționale nu pot ține seama de prevederile deciziei Comisiei Europene 2006/928 și de recomandările formulate în rapoartele MCV pentru punerea în aplicare a obiectivelor de referință, cu motivarea că, instanțele judecătorești naționale nu pot fi abilitate să colaboreze cu o instituție politică a Uniunii Europene?

2. Principiul independenței judecătorilor, consacrat de art. 19 alin. 1 al doilea paragraf TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se opune unei dispoziții naționale, precum aceea a art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care permite inițierea unei procedurii disciplinare și

sanționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, în condițiile în care judecătorul este chemat să stabilească prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, în raport de considerentele unei decizii a Curții Constituționale, dispoziție națională ce îi înlătură judecătorului posibilitatea de a aplica hotărârea CJUE pe care o consideră prioritară?

Instanța reține că, aplicând la speță, reperatele art. 267 din TFUE și analizând cererea formulată de reclamantul C. D. A., urmează a se sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene, dar prin reformulare, cu următoarea întrebare preliminară, care va îngloba ambele aspecte:

Având în vedere dispozițiile art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care prevăd inițierea unei procedurii disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, este necesar să se considere că, art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și ale art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, privind independența judecătorilor precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, trebuie interpretat ca opunându-se dispozițiilor naționale ale unui stat membru UE, care îi înlătură judecătorului național posibilitatea de a aplica Decizia 2006/928 și rapoartele întocmite de Comisie pe baza Deciziei 2006/928, așa cum a interpretat Curtea Constituțională, prin decizia nr. 390/2021, în condițiile în care judecătorul este chemat să lase neaplicate din oficiu prevederile naționale dacă vin în contradicție cu dreptul european și să stabilească prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, iar considerentele unei decizii a Curții Constituționale înlătură judecătorului național posibilitatea de a aplica hotărârea CJUE pe care o consideră prioritară?

V. Legislatia națională aplicabilă

Art. 148 Constituția României - Integrarea în Uniunea Europeană

(1) Aderarea României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene, în scopul transferării unor atribuții către instituțiile comunitare, precum și al exercitării în comun cu celelalte state membre a competențelor prevăzute în aceste tratate, se face prin lege adoptată în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului, cu o majoritate de două treimi din numărul deputaților și senatorilor.

(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

(3) Prevederile alineatelor (1) și (2) se aplică, în mod corespunzător, și pentru aderarea la actele de revizuire a tratatelor constitutive ale Uniunii Europene.

(4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).

(5) Guvernul transmite celor două Camere ale Parlamentului proiectele actelor cu caracter obligatoriu înainte ca acestea să fie supuse aprobării instituțiilor Uniunii Europene.

Drept național incident în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților:

Legea nr. 303/2004 din 28 iunie 2004 (republicată**)** privind statutul judecătorilor și procurorilor (publicată în Monitorul oficial nr. 826 din 13 septembrie 2005)

Art. 99 Constituie abateri disciplinare: lit. ș: nerespectarea deciziilor Curții Constituționale...;

VI. Jurisprudența Curții Constituționale a României invocată de reclamant:

VI.1. Decizia nr. 1039/2012 (emitent Curtea Constituțională, publicată în Monitorul oficial nr. 61 din 29.01.2013):

În această decizie, s-a reținut în esență că, pentru respectarea art. 11 alin. (2) și a art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, dar și a jurisprudenței constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene, trebuie să existe mijloace care asigură aplicarea unitară a legislației Uniunii, astfel cum trebuia aceasta interpretată încă de la intrarea sa în vigoare, în caz contrar se încalcă obligația asumată de statul român prin aderarea la Uniune, obligație înscrisă în art. 10 alin. (2)

din Tratatul de instituire a Comunității Europene și garantată prin art. 148 alin. (4) din Constituție, deoarece această garanție este instituită atât în sarcina puterii legislative, cât și a celei judecătorești.

De asemenea, decizia Curții Constituționale notează principiul priorității de aplicare a dreptului Uniunii Europene față de legile interne, reglementat de art. 148 alin. (2) și reține că, nesocotirea acestui principiu ar însemna practic, inclusiv nesocotirea art. 148 alin. (4) din Legea fundamentală, care impune autorităților statului, deci inclusiv autorității judecătorești, sarcina garantării aducerii la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din principiul priorității de aplicare a dreptului Uniunii Europene, dreptul la un proces echitabil presupunând *eo ipso* prezumția de conformitate a actelor normative interpretate și aplicate de instanța judecătorească în actul de înfăptuire a justiției cu legislația prioritară a Uniunii Europene. În același sens, se mai arată că, art. 4 alin. (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C nr. 83 din 30 martie 2010, reglementează principiul cooperării loiale dintre Uniune și statele membre și prevede, totodată, obligația pozitivă a statelor membre de a adopta orice măsură generală sau specială pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor care decurg din tratate sau care rezultă din actele instituțiilor Uniunii. În aceeași decizie, Curtea Constituțională arată că, acelaș text consacră și obligația negativă a statelor membre de a se abține de la orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor Uniunii, iar cât privește competența de asigurare a interpretării dreptului Uniunii în scopul aplicării unitare la nivelul tuturor statelor membre, aceasta aparține Curții de Justiție a Uniunii Europene, care, în calitate de autoritate de jurisdicție a Uniunii, în temeiul art. 19 alin. (3) lit. b) din Tratat, hotărăște cu titlu preliminar, la solicitarea instanțelor judecătorești naționale, cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea actelor adoptate de instituții, efectele juridice ale hotărârii preliminare a Curții de Justiție a Uniunii Europene fiind conturate pe cale jurisprudenciale. De asemenea, instanța de contencios constituțional a mai reținut cele statuate de Curtea de la Luxemburg și anume că o asemenea hotărâre, purtând asupra interpretării sau a validității unui act al Uniunii Europene, este obligatorie pentru organul de jurisdicție care a formulat acțiunea în pronunțarea unei hotărâri preliminare, iar interpretarea, făcând corp comun cu dispozițiile europene pe care le interpretează, este investită cu autoritate și față de celelalte instanțe judecătorești naționale, care nu pot da o interpretare proprie acelor dispoziții. Totodată, s-a mai reținut de Curtea Constituțională că, efectul hotărârilor preliminare este unul direct, în sensul că resortisanții statelor membre au dreptul să invoce în mod direct normele europene în fața instanțelor naționale și europene și retroactiv, în sensul că, interpretarea unei norme de drept a Uniunii Europene în cadrul unei trimiteri preliminare lămurește și precizează semnificația și câmpul de aplicare al acesteia, de la intrarea sa în vigoare (*în acest sens, a se vedea pct. 1 al dispozitivului Hotărârii din 5 februarie 1963 pronunțate în Cauza 26/62, Van Gend en Loos împotriva Nederlandse Administratie der Belastingen, preluat în cuprinsul Hotărârii din 27 martie 1963 pronunțată în cauzele reunite 28, 29 și 30/62, Da Costa și alții împotriva Nederlandse Belastingadministratie sau Hotărârea din 24 iunie 1969 pronunțată în Cauza 29/68, Milch-, Fett- und Eierkontor GmbH împotriva Hauptzollamt Saarbrücken, punctul 3*). În concluzie, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, având competența de interpretare a dreptului Uniunii Europene (*a se vedea, în acest sens, [decizia Curții Constituționale nr. 383 din 23 martie 2011](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011*), hotărârile sale preliminare fiind obligatorii *erga omnes*, la nivelul tuturor statelor membre, sub rezerva solicitării la un moment ulterior, de către instanțele judecătorești naționale, a unor lămuriri suplimentare asupra respectivei interpretări a Curții.

VI. 2. Decizia nr. 390/2021 a Curții Constituționale, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88¹-88⁹ din Legea nr. 304/2004, privind organizarea judiciară, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (text publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 612 din 22 iunie 2021).

În această decizie, Curtea Constituțională a reținut, în esență că, prin raportare la prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, pornind de la cele statuate cu privire la

incidența actelor obligatorii ale Uniunii Europene în cadrul controlului de constituționalitate [*folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: (i) norma trebuie să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și (ii) norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională*] și având în vedere că, actul invocat drept normă interpusă celei de referință a fost Raportul din 13 noiembrie 2018, elaborat în cadrul M.C.V., că trebuie să aprecieze asupra caracterului recomandărilor cuprinse în rapoartele M.C.V., întocmite în aplicarea Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006, de stabilire a unui mecanism de cooperare și verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 354 din 14 decembrie 2006. Sub acerast aspect, Curtea Constituțională a reținut că, pe lângă tratatele constitutive ale Uniunii Europene, actele de drept european care au caracter obligatoriu sunt **regulamentele** (act legislativ care trebuie aplicat în integralitatea sa, în toate statele membre), **directivele** (act legislativ care stabilește un obiectiv pe care trebuie să îl atingă toate statele membre, fiecare dintre ele având însă libertatea de a decide asupra modalităților de îndeplinire a obiectivului stabilit) și **deciziile** (act legislativ direct aplicabil și obligatoriu pentru toți cei cărora li se adresează; destinatarii săi pot fi statele membre sau chiar întreprinderile).

În referire la M.C.V. Curtea Constituțională a reținut că, a fost instituit în temeiul Deciziei 2006/928/CE, decizie care s-a întemeiat pe articolele 37 și 38 din Protocolul privind condițiile și aranjamentele referitoare la admiterea Republicii Bulgaria și a României în Uniunea Europeană, care împuternicesc Comisia să adopte măsurile necesare în cazul unui risc iminent de perturbare a funcționării pieței interne ca urmare a nerespectării de către România a angajamentelor asumate, respectiv în cazul unui risc iminent privind apariția unor deficiențe grave în România în ceea ce privește transpunerea, stadiul aplicării sau al asigurării respectării actelor adoptate în temeiul titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană (T.U.E.) sau a actelor adoptate în temeiul titlului IV din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

În continuare, în analiza efectuată asupra deciziei 2006/928/CE, Curtea Constituțională a reținut că, actul de drept european menționat conține o serie de obiective de referință, enumerate în anexa sa, trasând o serie de obligații cu caracter general statului român și că, deși obligatorie pentru statul român, decizia 2006/928/CE nu are relevanță constituțională, întrucât nici nu complinește o lacună a Legii fundamentale naționale și nici nu dezvoltă o normă constituțională, fiind circumscrisă normelor existente. Cu atât mai puțin, a mai reținut Curtea Constituțională, poate fi reținută relevanța constituțională a rapoartelor emise în cadrul M.C.V. deoarece, aceste acte emise nu îndeplinesc nici condiția prevăzută de art. 148 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia numai "*prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare*".

Astfel, Curtea Constituțională a mai arătat că, deși sunt acte adoptate în temeiul unei decizii, rapoartele cuprind doar dispoziții cu caracter de recomandare, iar prin intermediul unei recomandări instituțiile își fac cunoscută opinia și sugerează direcții de acțiune, fără a impune însă vreo obligație legală destinatarilor recomandării. În fine, Curtea Constituțională a mai arătat că, întrucât Legea fundamentală a statului - Constituția este expresia voinței poporului, aceasta nu își poate pierde forța obligatorie doar prin existența unei neconcordanțe între prevederile sale și cele europene, iar aderarea la Uniunea Europeană nu poate afecta supremația Constituției asupra întregii ordini juridice.

Având în vedere că la termenul de 20 mai 2021, când a avut loc dezbateră în ședința publică din fața Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, atât P.Î.C.C.J. - procurorul general al României, în calitate de parte în dosar, cât și procurorul de ședință au solicitat ca, în analiza de constituționalitate pe care o efectuează, Curtea să țină seama de Hotărârea din 18 mai 2021, pronunțată de C.J.U.E. în cauza C-355/19, considerată un

element ce poate determina un reviriment jurisprudențial sub aspectul constatării incidenței Deciziei 2006/928/CE în controlul de constituționalitate și, implicit, a încălcării art. 148 din Constituție, Curtea Constituțională a reținut în raport cu decizia 2006/928/CE Comisiei Europene din perspectiva dispozițiilor art. 148 alin. (4) din Legea fundamentală, că, "*aderând la ordinea juridică a Uniunii Europene, România a acceptat ca, în domeniile în care competența exclusivă aparține Uniunii Europene, [...], implementarea obligațiilor rezultate din acestea să fie supusă regulilor Uniunii [...]*" și că, "*în virtutea clauzei de conformare cuprinse chiar în textul art. 148 din Constituție, România nu poate adopta un act normativ contrar obligațiilor la care s-a angajat în calitate de stat membru*". Totodată, Curtea Constituțională a remarcat că "toate cele anterior arătate cunosc desigur o limită constituțională, exprimată în ceea ce instanța de contencios constituțional a calificat «identitate constituțională națională»", și că "înțelesul Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 [...], act adoptat anterior aderării României la Uniunea Europeană, nu a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în ceea ce privește conținutul, caracterul și întinderea temporală și că acestea se circumscriu celor prevăzute în Tratatul de aderare, [...] care face parte din ordinea normativă internă, astfel că, Decizia 2006/928/CE nu poate constitui normă de referință în cadrul controlului de constituționalitate prin prisma art. 148 din Constituție" (*Decizia nr. 104 din 6 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 mai 2018*).

Mai mult, Curtea Constituțională a statuat că, Decizia 2006/928/CE, act de drept european cu caracter obligatoriu pentru statul român, este lipsită și de relevanță constituțională, deoarece, chiar dacă aceste acte (Decizia 2006/928/CE și rapoartele M.C.V.) ar respecta condițiile de claritate, precizie și neechivoc, înțelesul acestora fiind stabilit de C.J.U.E., respectivele acte nu constituie norme care se circumscriu nivelului de relevanță constituțională necesar efectuării controlului de constituționalitate prin raportare la ele și nefiind întrunită condiționalitatea cumulativă stabilită în jurisprudența constantă a instanței constituționale, a reținut că, acestea nu pot fundamenta o posibilă încălcare de către legea națională a Constituției, ca unică normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate (Decizia nr. 137 din 13 martie 2019).

În referire la Hotărârea din 18 mai 2021, pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, C.J.U.E. (Marea Cameră) Curtea Constituțională a reținut că, prin hotărârea menționată s-a dispus cu privire la efectele juridice ale deciziei 2006/928 și ale rapoartelor M.C.V. întocmite în baza acesteia și că, în ceea ce privește Decizia 2006/928, C.J.U.E. a stabilit că aceasta "*are caracter obligatoriu în toate elementele sale pentru acest stat membru de la data aderării sale la Uniune*", impunând României "*obligația de a atinge obiectivele de referință care figurează în anexa la aceasta și de a prezenta Comisiei în fiecare an, în temeiul articolului 1 primul paragraf, un raport privind progresele realizate în această privință*" (paragrafele 167 și 168), iar referitor la obiectivele de referință, acestea "*urmăresc să asigure respectarea de către acest stat membru a valorii statului de drept prevăzute la articolul 2 TUE, condiție pentru a beneficia de toate drepturile care decurg din aplicarea tratatelor în privința statului membru menționat*" (paragraful 169), sens în care C.J.U.E. a concluzionat: "*Așadar, după cum a subliniat în special Comisia și așa cum reiese din considerentele (4) și (6) ale Deciziei 2006/928, instituirea M.C.V. și stabilirea obiectivelor de referință au avut ca scop finalizarea aderării României la Uniune, pentru a remedia deficiențele constatate de Comisie anterior acestei aderări în domeniile respective [...], au caracter obligatoriu pentru România, astfel încât acest stat membru este supus obligației specifice de a atinge obiectivele respective și de a lua măsurile adecvate în vederea realizării lor în cel mai scurt timp. De asemenea, statul membru menționat are obligația de a se abține să pună în aplicare orice măsură care ar risca să compromită atingerea aceluiași obiective*" (paragrafele 171 și 172).

În concluzie, a mai reținut Curtea Constituțională, C.J.U.E. a statuat că Decizia 2006/928 "*este obligatorie în toate elementele sale pentru România atât timp cât nu a fost abrogată. Obiectivele de referință care figurează în anexa la aceasta urmăresc să asigure*

respectarea de către acest stat membru a valorii statului de drept prevăzute la articolul 2 TUE și au caracter obligatoriu pentru statul membru respectiv, în sensul că acesta din urmă este ținut să ia măsurile adecvate pentru atingerea acestor obiective" (paragraful 178).

Cu privire la rapoartele întocmite de Comisie în temeiul Deciziei 2006/928, Curtea Constituțională a făcut referire la hotărârea C.J.U.E. și a arătat că, în această hotărâre s-a reținut că, *"sunt, în temeiul articolului 2 primul paragraf din aceasta, adresate nu României, ci Parlamentului și Consiliului și chiar dacă aceste rapoarte conțin o analiză a situației din România și formulează cerințe în privința acestui stat membru, concluziile cuprinse în ele adresează «recomandări» statului membru respectiv întemeindu-se pe aceste cerințe.[...] Totodată, referitor în special la recomandările care figurează în aceste rapoarte, Curtea Constituțională a reținut că, ele sunt formulate, după cum a arătat și Comisia, în vederea atingerii obiectivelor respective și pentru a orienta reformele statului membru menționat în această privință"* (paragrafele 174 și 175) "iar România trebuie să țină seama în mod corespunzător de cerințele și de recomandările formulate în rapoartele întocmite de Comisie în temeiul acestei decizii", iar "în cazul în care Comisia exprimă într-un astfel de raport îndoieli cu privire la compatibilitatea unei măsuri naționale cu unul dintre obiectivele de referință, revine României sarcina de a colabora cu bună-credință cu această instituție pentru a surmonta, cu respectarea deplină a acestor obiective de referință și a dispozițiilor tratatelor, dificultățile întâmpinate cu privire la realizarea obiectivelor de referință menționate" (paragraful 177).

Prin urmare, Curtea Constituțională a concluzionat că, în temeiul principiului cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) din TUE, statul *"va ține seama în mod corespunzător de rapoartele întocmite de Comisie pe baza Deciziei 2006/928, în special de recomandările formulate în rapoartele menționate"* (paragraful 178), iar cu privire la principiul cooperării loiale, consacrat la articolul 4 alineatul (3) din TUE, C.J.U.E. a arătat că, potrivit unei jurisprudențe constante, *"statele membre sunt ținute să ia toate măsurile necesare pentru a garanta aplicabilitatea și eficacitatea dreptului Uniunii, precum și să elimine consecințele ilicite ale unei încălcări a acestui drept și că o astfel de obligație revine, în cadrul competențelor sale, fiecărui organ al statului membru în cauză [a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia/Slovenia (Arhivele BCE), C-316/19, EU:C:2020:1030, punctele 119 și 124, precum și jurisprudența citată]"* (paragraful 176).

Analizând cele statuate prin Hotărârea din 18 mai 2021, sub aspectele menționate, Curtea Constituțională a constatat că C.J.U.E. a stabilit că Decizia 2006/928 *"intră, în ceea ce privește natura sa juridică, conținutul său și efectele sale în timp, în domeniul de aplicare al Tratatului de aderare și continuă să își producă efectele atât timp cât nu a fost abrogată"* și *"este obligatorie în toate elementele sale"*. Cu privire la rapoartele întocmite de Comisie în temeiul Deciziei 2006/928, Curtea Constituțională a reținut aspectele menționate de C.J.U.E. care a arătat că, *"pentru a stabili dacă un act al Uniunii produce efecte obligatorii, este necesar să se examineze substanța acestuia și să se evalueze efectele lui în lumina unor criterii obiective, cum este conținutul acestui act, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării acestuia din urmă, precum și de competențele instituției care este autoarea actului respectiv"* (paragraful 173). Prin urmare, câtă vreme C.J.U.E. a constatat că acestea sunt acte ale Comisiei Europene adresate Parlamentului European și Consiliului European, iar nu României, formulează cerințe în privința României, concluziile cuprinse în ele adresând "recomandări", de care statul va ține seama în virtutea principiului cooperării loiale și având în vedere explicitarea de către C.J.U.E. a modului în care iau naștere "recomandările" din rapoartele M.C.V., respectiv, așa cum reține în paragraful 177 al hotărârii că acestea sunt formulate ca urmare a unor "îndoieli" exprimate de Comisie cu privire la compatibilitatea unei măsuri naționale cu unul dintre obiectivele de referință, **Curtea Constituțională a reținut în decizia menționată că, nu se reține de către C.J.U.E. caracterul obligatoriu al rapoartelor întocmite de Comisie în temeiul Deciziei 2006/928.** Din perspectiva controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională a constatat că Hotărârea C.J.U.E. nu aduce elemente de noutate nici cu privire la efectele juridice pe care le produc Decizia 2006/928 și rapoartele M.C.V. întocmite de Comisie pe baza acesteia, ci stabilește, așa cum o făcuse în prealabil și

instanța constituțională română, caracterul obligatoriu al Deciziei 2006/928 și caracterul de recomandare al rapoartelor M.C.V., și nici cu privire la conținutul Deciziei 2006/928, stabilind că România are sarcina de a colabora cu bună-credință cu Comisia "pentru a surmonta [...] dificultățile întâmpinate cu privire la realizarea obiectivelor de referință menționate".

Cu privire la interpretarea principiului "supremației dreptului Uniunii" în sensul că acesta se opune unei reglementări de rang constituțional a unui stat membru, astfel cum este interpretată de instanța constituțională a acestuia, potrivit căreia o instanță inferioară nu este autorizată să lase neaplicată din oficiu o dispoziție națională pe care o consideră contrară dreptului Uniunii, Curtea Constituțională în decizia menționată a arătat și a reiterat cele statuate prin Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, paragraful 456, potrivit căreia *Legea fundamentală a statului - Constituția este expresia voinței poporului, ceea ce înseamnă că aceasta nu își poate pierde forța obligatorie doar prin existența unei neconcordanțe între prevederile sale și cele europene, apartenența statului la Uniunea Europeană neputând afecta supremația Constituției naționale asupra întregii ordini juridice*. În acest context, Curtea Constituțională a constatat că raportul dintre dreptul național și dreptul internațional este stabilit în Constituția României în cuprinsul art. 11 și 20, iar din interpretarea coroborată a celor două norme constituționale se desprind următoarele principii: (i) *angajamentul asumat de statul român de a îndeplini întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte; (ii) prin ratificarea actelor sau tratatelor internaționale de către Parlamentul României, acestea devin norme naționale, de drept intern; (iii) supremația Constituției României în raport cu dreptul internațional: România nu poate ratifica un tratat internațional care cuprinde dispoziții contrare Constituției decât după revizuirea prealabilă a Legii fundamentale naționale; (iv) interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor se realizează în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte; (v) în materia drepturilor omului, conflictul între un tratat internațional la care România este parte și dreptul intern se soluționează în favoarea tratatului internațional doar dacă acesta cuprinde norme mai favorabile*.

O reglementare specială în Constituția României, a mai reținut Curtea Constituțională, o are raportul dintre dreptul național și dreptul Uniunii Europene, care este stabilit în cuprinsul art. 148 alin. (2) și (4), potrivit căruia: "(2) *Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. [...]* (4) *Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2)*."

Astfel, a reținut Curtea Constituțională, clauza de aderare la Uniunea Europeană cuprinde în subsidiar o clauză de conformitate cu dreptul U.E., potrivit căreia toate organele naționale ale statului sunt obligate în principiu să implementeze și să aplice dreptul U.E, lucru valabil și pentru Curtea Constituțională, care asigură, în virtutea art. 148 din Constituție, prioritatea de aplicare a dreptului european. Referindu-se la această prioritate de aplicare, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie percepută în sensul înlăturării sau desconsiderării identității constituționale naționale, consacrate de art. 11 alin. (3) coroborat cu art. 152 din Legea fundamentală, ca garanție a unui nucleu identitar de fond al Constituției României, care nu trebuie relativizată în procesul integrării europene. În virtutea acestei identități constituționale, se mai arată în motivare, Curtea Constituțională este abilitată să asigure supremația Legii fundamentale pe teritoriul României (*a se vedea mutatis mutandis Hotărârea din 30 iunie 2009, 2 BvE 2/08 ș.a., pronunțată de Curtea Constituțională Federală a Republicii Federale Germania*).

Potrivit clauzei de conformare cuprinse chiar în textul art. 148 din Constituție, Curtea Constituțională a mai arătat că, România nu poate adopta un act normativ contrar obligațiilor la care s-a angajat în calitate de stat membru (*a se vedea Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 15 martie 2016, paragraful*

75), însă cele anterior arătate cunosc desigur o limită constituțională, întemeiată pe conceptul de "identitate constituțională națională" (a se vedea Decizia nr. 683 din 27 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 12 iulie 2012, sau Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015, Decizia nr. 104 din 6 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 mai 2018, paragraful 81). Dar, pe de altă parte, Curtea Constituțională a arătat că, chiar articolul 4 paragraful 2 din TUE, stabilind în mod expres că Uniunea respectă "egalitatea statelor membre în raport cu tratatele", "identitatea lor națională" și "funcțiile esențiale ale statului", folosește conceptul de "identitate națională", care este "inerentă structurilor fundamentale politice și constituționale" ale statelor membre și care are semnificația că procesul de integrare constituțională în cadrul U.E. are ca limită tocmai structurile fundamentale, politice și constituționale, ale statelor membre.

Referindu-se la instanța judecătorească, în motivare, Curtea Constituțională a reținut că, o instanță judecătorească are abilitarea să analizeze conformitatea unei dispoziții "din legile interne", deci aparținând dreptului intern, cu dispozițiile de drept european prin prisma art. 148 din Constituție și, în cazul în care constată contrarietatea, are competența să aplice cu prioritate dispozițiile de drept al Uniunii în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor, deoarece în toate cazurile, prin noțiunile de "legi interne" și "drept intern", Constituția are în vedere exclusiv legislația infraconstituțională, Legea fundamentală prezervându-și poziția ierarhic superioară în virtutea art. 11 alin. (3).

Așa fiind, Curtea Constituțională a statuat că, atunci când instanța judecătorească stabilește că "prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne", art. 148 din Constituție nu atribuie dreptului Uniunii prioritate de aplicare față de Constituția României, astfel că o instanță națională nu are abilitarea de a analiza conformitatea unei dispoziții din dreptul intern, constatate ca fiind constituționale prin prisma art. 148 din Constituție, cu dispozițiile de drept european.

Sub același aspect, Curtea Constituțională a mai reținut că, sistemul dreptului românesc este format din totalitatea normelor juridice adoptate de către statul român și care trebuie să fie în consonanță cu principiul supremației Constituției și principiul legalității, care sunt de esența cerințelor statului de drept, principii înscrise în art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia "*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*", unica autoritate legiuitoare a țării fiind Parlamentul, având în vedere că, statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.

Făcând referire în continuare la decizia C.J.U.E., instanța de contencios constituțional a mai reținut că, declarând caracterul obligatoriu al Deciziei 2006/928, decizia din 18.05.2021 a limitat efectele acesteia dintr-o dublă perspectivă: pe de o parte, a stabilit că obligațiile ce rezultă din decizie cad în sarcina autorităților române competente să colaboreze instituțional cu Comisia Europeană (paragraful 177 din hotărâre), deci în sarcina instituțiilor politice, Parlamentul și Guvernul României, și, pe de altă parte, că obligațiile se exercită în temeiul principiului colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, iar din ambele perspective, obligațiile nu pot incumba instanțelor de judecată, organe ale statului care nu sunt abilitate să colaboreze cu o instituție politică a Uniunii Europene.

Cu această categorie de argumente, Curtea Constituțională a concluzionat că, aplicarea pct. 7 din dispozitivul hotărârii C.J.U.E., potrivit căruia o instanță de judecată "este autorizată să lase neaplicată din oficiu o dispoziție națională care intră în domeniul de aplicare al Deciziei 2006/928 și pe care o consideră, în lumina unei hotărâri a Curții, ca fiind contrară acestei decizii sau articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE", nu are temei în Constituția României, întrucât, art. 148 din Constituție consacră prioritatea de aplicare a dreptului european față de dispozițiile contrare din legile interne. Or, rapoartele M.C.V., întocmite în baza Deciziei 2006/928, prin conținutul și efectele lor, astfel cum acestea au fost stabilite prin Hotărârea C.J.U.E. din 18 mai 2021, nu constituie norme de drept european, pe care instanța de judecată

să le aplice cu prioritate, înlăturând norma națională și prin urmare, judecătorul național nu poate fi pus în situația de a decide aplicarea prioritara a unor recomandări în detrimentul legislației naționale, întrucât rapoartele M.C.V. nu normează, deci nu sunt susceptibile de a intra într-un conflict cu legislația internă. Această concluzie se impune cu atât mai mult în ipoteza în care legislația națională a fost declarată conformă Constituției de către instanța constituțională națională prin prisma dispozițiilor art. 148 din Constituție.

VII. Dispoziții ale dreptului Uniunii Europene:

Art. 2:

Uniunea se întemeiază pe valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și pe respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care aparțin minorităților. Aceste valori sunt comune statelor membre într-o societate caracterizată prin pluralism, nediscriminare, toleranță, justiție, solidaritate și egalitate între femei și bărbați.

Art. 19 alin.1 al doilea paragraf:

Statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii.

Art. 47 Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și

Art. 6 Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale:

Care consacră garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii Europene și care sunt regăsite și în jurisprudența C.J.U.E.

În cauză, s-a pus în discuție necesitatea dezlegării problemei de dreptul Uniunii Europene, având în vedere că, apărările reclamantului, care invocă efectele hotărârii Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021, în ceea ce privește reglementări legislative ce reglementează Inspecția judiciară, relativ la analiza existenței sau inexistenței indiciilor de săvârșire a unei abateri disciplinare din perspectiva unor elemente de drept material.

VIII. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

Hotărârea C.J.U.E. în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19 din data de 18.05.2021.

IX. Considerentele Curții de Apel cu privire la necesitatea sesizării CJUE în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare:

Curtea de Apel a fost sesizată cu acțiunea reclamantului care a formulat critici de legalitate care vizează Ordinul inspectorului șef al Inspecției judiciare pentru aprobarea Regulamentului privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție nr. 136 din data de 11.12.2018 (completat și modificat succesiv prin Ordinele nr. 10,34,80,102 din 2020), motivându-și cererea exclusiv pe faptul că, judecătorii naționali, în acest litigiu vor fi puși în calitate de instanțe de aplicare a dreptului UE să țină seama de cerințele dreptului UE pentru a asigura deplina eficacitate a dreptului UE fiind autorizate să lase neaplicate din oficiu dispozițiile naționale care intră în domeniul de aplicare al deciziei Comisiei Europene 2006/928/CE, dar sunt contrare deciziei Comisiei Europene 2006/928/CE ori articolului 19 alin. 1 al doilea paragraf TUE, **așa cum s-a reținut în hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene din data de 18.05.2021 (pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19), dar în același timp** vor fi puși și în situația să țină seama de interpretarea care a fost dată prin decizia nr. 390/2021 a Curții Constituționale a României, deciziei Comisiei Europene 2006/928/CE, și hotărârii Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene din 18.05.2021 (pronunțată în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19, C-397/19), sub sancțiunea, în cazul nerespectării deciziei Curții Constituționale, unei proceduri și sancțiuni disciplinare a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, așa cum prevede art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Analizând susținerile părților, Curtea, ca instanță de fond, constată necesitatea sesizării CJUE, în temeiul 267 din TFUE, având în vedere necesitatea interpretării art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și ale art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, privind independența judecătorilor precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, pentru a decide în ce măsură acestea se opun unei reglementări precum cea cuprinsă în art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care permite inițierea unei proceduri disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, deoarece în decizia nr. 390/2021, Curtea Constituțională a reținut că, declarând caracterul obligatoriu al Deciziei 2006/928, decizia din 18.05.2021 a stabilit că obligațiile ce rezultă din decizie cad în sarcina autorităților române competente să colaboreze instituțional cu Comisia Europeană (paragraful 177 din hotărâre), deci în sarcina instituțiilor politice, Parlamentul și Guvernul României, că obligațiile se exercită în temeiul principiului colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, dar că, aceste obligații nu pot incumba instanțelor de judecată, care nu sunt abilitate să colaboreze cu o instituție politică a Uniunii Europene.

Nelămuririle Curții de Apel, ca instanță de fond, ce determină sesizarea C.J.U.E. privesc două chestiuni.

În primul rând, deși, principiul independenței judecătorilor, consacrat de art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, prevede că, judecătorul este chemat să stabilească prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, această regulă pare să cunoască o excepție semnificativă. Astfel, datorită existenței deciziei Curții Constituționale nr. 390/2021, care statuează că, instanțele naționale nu pot ține seama de prevederile deciziei Comisiei Europene 2006/928 și de recomandările formulate în rapoartele MCV pentru punerea în aplicare a obiectivelor de referință, deoarece instanțele judecătorești naționale, chiar atunci când stabilesc că, *"prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne"*, nu au abilitatea de a analiza conformitatea unei dispoziții din dreptul intern, constatate ca fiind constituționale prin prisma art. 148 din Constituție, cu dispozițiile de drept european, deoarece Constituția, Legea fundamentală își prezervă poziția ierarhic superioară în virtutea art. 11 alin. (3), pare să ducă la concluzia că, dreptul Uniunii nu se mai aplică.

Cea de a doua chestiune privește modalitatea diferită în care judecătorii naționali vor proceda, pentru a nu fi supuși procedurii prevăzute de art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care permite inițierea unei proceduri disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale. Astfel, în timp ce judecătorii naționali care au stabilit prioritatea de aplicare a *prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu* vor aplica aceste prevederi care au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, dacă dispozițiile de drept intern contrare nu au fost supuse controlului de constituționalitate, alți judecători naționali care au stabilit prioritatea de aplicare a *prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu*, nu vor aplica, aceste prevederi care au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, dacă dispozițiile de drept intern contrare au fost supuse controlului de constituționalitate, și au fost constatate ca fiind constituționale, așa încât, garanțiile de independență și imparțialitate și implicit protecția jurisdicțională efectivă a drepturilor acordate cetățenilor europeni de sistemul normativ al UE, principiul încrederii reciproce a instanțelor judecătorești din UE, sunt afectate.

Aceste circumstanțe ridică serioase îndoieli instanței vis a vis de compatibilitatea normei interne a art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care permite inițierea unei proceduri disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, cu prevederile art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor

fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE.

Așa fiind, această instanță consideră necesară interpretarea acestor din urmă prevederi din tratat, deoarece interpretarea și aplicarea nu ar putea fi făcută de instanță, prin raportare la decizia Curții Constituționale, astfel încât, să nu încalce valorile, prevăzute de tratat pe care se întemeiază UE, în condițiile în care, chiar art. 148 din Constituția României impune - ca normă juridică obligatorie, așa cum, de altfel, sunt toate normele din Constituția României - respectarea priorității dreptului UE față de dispozițiile contrare din dreptul național și obligă toate autoritățile publice din România, enumerând *expressis verbis* "Parlamentul, Președintele României, Guvernul și **autoritatea judecătorească**" să garanteze aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prioritatea dreptului UE față de dreptul național.

Cum în analiza cererii de chemare în judecată au prioritate chestiunile privitoare la normele aplicabile, la garanțiile de independență și imparțialitate, mai ales că, reclamantul invocă în apărarea sa Hotărârea din 18 mai 2021 CJUE, care a răspuns mai multor întrebări preliminare adresate de instanțe judecătorești din România și în condițiile în care, Hotărârea din 18 mai 2021 CJUE a stabilit că Decizia 2006/928/CE [de instituire a Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV) pentru România - n.r.] este obligatorie în întregime, inclusiv anexele care stabilesc obiective de referință pentru statul român, pare că, rezultă efectul direct al deciziei 2006/928/CE. Cu toate acestea, nerespectarea deciziilor Curții Constituționale, inclusiv decizia nr. 390/2021 prin care Curtea Constituțională a concluzionat că, rapoartele M.C.V., întocmite în baza Deciziei 2006/928, prin conținutul și efectele lor, astfel cum acestea au fost stabilite prin Hotărârea C.J.U.E. din 18 mai 2021, nu constituie norme de drept european, pe care instanța de judecată să le aplice cu prioritate, înlăturând norma națională, atrage sancționarea disciplinară a judecătorului național, așa încât, judecarea cauzei de către judecătorul național impune necesitatea sesizării CJUE, în temeiul 267 din TFUE, având în vedere necesitatea interpretării art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și ale art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, privind independența judecătorilor precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

I. În baza dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu următoarea întrebare preliminară:

Având în vedere dispozițiile art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, care prevăd inițierea unei procedurii disciplinare și sancționarea disciplinară a judecătorului pentru nerespectarea unei decizii a Curții Constituționale, este necesar să se considere că, art. 19 alin. 1 al doilea paragraf al TUE cu referire la art. 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, privind independența judecătorilor precum și principiul colaborării loiale, prevăzut de art. 4 din TUE, trebuie interpretat ca opunându-se dispozițiilor naționale ale unui stat membru UE, care îi înlătură judecătorului național posibilitatea de a aplica Decizia 2006/928 și rapoartele întocmite de Comisie pe baza Deciziei 2006/928, așa cum a interpretat Curtea Constituțională, prin decizia nr. 390/2021, în condițiile în care judecătorul este chemat să lase neaplicate din oficiu prevederile naționale dacă vin în contradicție cu dreptul european și să stabilească prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, iar considerentele unei decizii a Curții Constituționale înlătură judecătorului național posibilitatea de a aplica hotărârea CJUE pe care o consideră prioritară?

Suspendă judecarea cauzei până la comunicarea răspunsului Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării.

Recursul și motivele de recurs se depun la Curtea de Apel Alba Iulia.

Pronunțată în data de 10.03.2022, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

**Președinte,
Dana Tițian**

**Grefier,
Mioara Stoica**

Red./Tehnored.T.D.
SM./5ex./11.03.2022